

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

8. září 2016¹

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Belgický, německý, francouzský a nizozemský trh s krevetami ze Severního moře — Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 101 SFEU — Stanovení cen a rozdělení objemů prodeje — Přípustnost důkazů — Použití tajné nahrávky telefonických rozhovorů jako důkazu — Posouzení platební schopnosti — Soudní přezkum v plné jurisdikci“

Ve věci T-54/14,

Goldfish BV, se sídlem v Zoutkamp (Nizozemsko),

Heiploeg BV, se sídlem v Zoutkamp,

Heiploeg Beheer BV, se sídlem v Zoutkamp,

Heiploeg Holding BV, se sídlem v Zoutkamp,

zastoupené P. Glazenerem a B. Wintersem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené F. Ronkes Agerbeekem a P. Van Nuffelem, dále P. Van Nuffelem a H. van Vlietem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU zaprvé na zrušení rozhodnutí Komise C(2013) 8286 final ze dne 27. listopadu 2013, v řízení podle článku 101 SFEU (věc AT.39633 – Krevety) v rozsahu, v němž se týká žalobkyň, a zadruhé na snížení pokut uložených žalobkyním,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení G. Berardis, předseda, O. Czúcz a A. Popescu (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. prosince 2015,

vydává tento

¹ — Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Společnosti Goldfish BV, Heiploeg BV, Heiploeg Beheer BV a Heiploeg Holding BV (dále jen společně „žalobkyně“ nebo „Heiploeg“) jsou součástí skupiny podniků, jejichž hlavní činností je obchod s krevetami a dalšími měkkýši a koryši.
- 2 Výrobek dotčený v této věci je kreveta šedá (crangon crangon), která je druhem krevety loveným v Severním moři. Hlavní část úlovků se vykládá v Dánsku, Německu a Nizozemsku. Tyto úlovky jsou dále kupovány přímo obchodníky specializovanými na koupi krevet (contract fishing) nebo v Nizozemsku při prodejkách na aukcích (free fishing).
- 3 Obchodníci dále zpracovávají a upravují krevety ze Severního moře, což zahrnuje jejich loupání, zmrazení a balení. Tito obchodníci poskytují krevety ze Severního moře pro lidskou spotřebu, loupané nebo nevyloupané, zmrazené nebo nezmazené, maloobchodníkům, jako jsou supermarkety, velkoobchodníkům s plody moře, podnikům potravinářského zpracování nebo dále restauracím.
- 4 Dne 14. ledna 2003 přijal Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemský orgán pro hospodářskou soutěž, dále jen „NMa“) rozhodnutí na základě nizozemského vnitrostátního práva hospodářské soutěže a článku 101 SFEU proti několika podnikům a skupinám podniků činným v odvětví krevet ze Severního moře. Toto rozhodnutí se týkalo dohod o minimální ceně a omezení produkce pro období od ledna 1998 do ledna 2000, jakož i překážek přístupu k nizozemskému prodeji krevet na dražbě pro nové obchodníky od října do listopadu 1999. Společnostem Heiploeg BV, Goldfish, Klaas Puul & Zoon BV a L. Kok International Seafood BV byly uloženy pokuty.
- 5 Dne 28. prosince 2004 byly v rámci správní stížnosti zrušeny pokuty řady malých obchodníků, včetně společnosti L. Kok International Seafood, zatímco pokuty společností Heiploeg BV, Goldfish a Klaas Puul & Zoon byly sníženy. Ve zbývající části bylo rozhodnutí NMa v základu zachováno rozhodnutími Rechtbank Rotterdam (soud v Rotterdamu, Nizozemsko) a College van Beroep voor het bedrijfsleven (odvolací správní soud pro hospodářské věci, Nizozemsko, dále jen „College van Beroep“).
- 6 Dne 13. ledna 2009 oznámily společnosti Klaas Puul BV, Klaas Puul Beheer BV, Klaas Puul Holding BV (dále jen, společně „Klaas Puul“), které produkovaly a uváděly na trh různé druhy mořských plodů, Evropské komisi svůj záměr ucházet se o osvobození od pokut ve spojení s existujícím kartelem v odvětví krevet ze Severního moře. Komise následně poskytla „rezervaci“ ve smyslu bodu 15 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2006“) společnosti Klaas Puul až do dne 26. ledna 2009, aby jí umožnila shromáždit nezbytné informace a důkazy.
- 7 Dne 26. ledna 2009 předložila společnost Klaas Puul v souladu s oznámením o spolupráci z roku 2006 Komisi žádost o shovívavost, která jí ji poskytla podmíněně dne 17. března 2009.
- 8 Dne 24., 25. a 26. března 2009 provedla Komise v souladu s čl. 20 odst. 4 a článkem 21 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) šetření v obchodních prostorách a soukromých obydlích v Belgii, Dánsku, Německu, jakož i Nizozemsku. Mezi 3. srpnem 2009 a 9. březnem 2012 Komise několikrát požádala o informace. Společnost Klaas Puul nadále spolupracovala s Komisí tím, že jí poskytovala informace, dokumentaci a vysvětlení.

- 9 Dne 12. července 2012 Komise přijala rozhodnutí o zahájení řízení proti společnostem Heiploeg, Holding L. J. M. Kok BV, L. Kok International Seafood (dále jen společně „Kok Seafood“), Klaas Puul a Stührk Delikatessen Import GmbH & Co. KG (dále jen „Stührk“). Téhož dne Komise přijala oznámení námitek vůči těmto společnostem.
- 10 Všechny osoby, kterým bylo určeno oznámení námitek, následně požádaly o DVD obsahující dokumenty ze spisu Komise, do nichž lze nahlédnout, a toto DVD obdržely. Do dokumentů a prohlášení přístupných v prostorách Komise nahlédla pouze Heiploeg. Další osoby, kterým bylo určeno oznámení námitek, si nepřály mít k nim přístup. Všechny osoby, kterým bylo určeno oznámení námitek, předložily písemná vyjádření a byly vyslechnuty na jednání dne 7. února 2013.
- 11 Dne 27. listopadu 2013 přijala Komise rozhodnutí C(2013) 8286 final ze dne 27. listopadu 2013, v řízení podle článku 101 SFEU (věc AT.39633 – Krevety), (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadené rozhodnutí

- 12 Napadeným rozhodnutím Komise konstatovala, že Heiploeg, Klaas Puul, Kok Seafood a Stührk, společnosti činné v odvětví krevet šedých ze Severního moře, se v průběhu období od června 2000 do ledna 2009 účastnily různých dohod a jednání ve vzájemné shodě a vyměňovaly si citlivé informace, čímž došlo k porušení čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 13 Trhem dotčeným napadeným rozhodnutím je trh krevet šedých ze Severního moře. Komise konstatovala, že tyto krevety byly hlavně distribuovány spotřebitelům v pěti členských státech, a sice v Belgii, Dánsku, Německu, Francii a Nizozemsku. Belgie představuje přibližně 50 % celkové spotřeby krevet ze Severního moře, Německo 25 % a Nizozemsko nejvýznamnější podíl ze zbývající spotřeby. Dva největší obchodníci s krevetami ze Severního moře byly v Evropské unii společností Heiploeg a Klaas Puul.
- 14 Kartelová dohoda dotčená napadeným rozhodnutím se týkala jediného, trvajících a komplexního protiprávního jednání porušujícího článek 101 SFEU. Komise uvedla, že tato kartelová dohoda spočívala v dohodách o cenách, jednáních ve vzájemné shodě a výměnách citlivých informací mezi dodavateli krevet ze Severního moře. Podle napadeného rozhodnutí bylo cílem této dohody ovlivnit společně úroveň cen krevet ze Severního moře, omezit hospodářskou soutěž a stabilizovat trh.
- 15 V napadeném rozhodnutí je popsáno, že kartelová dohoda fungovala na základně dvoustranných kontaktů mezi společnostmi. Dotyčné společnosti, především Heiploeg a Klaas Puul, měly již dlouhou dobu časté kontakty, aby diskutovaly jejich záležitosti. Heiploeg a Klaas Puul zejména zveřejnily a koordinovaly své jednání na trhu a vyměňovaly si citlivé obchodní informace. Obě společnosti konkrétně uzavřely dohody o cenách, které měly být placeny jejich dodavatelům, o cenách, které měly být fakturovány různým zákazníkům a o rozdělení těchto zákazníků.
- 16 Komise konstatovala, že Stührk také uzavřela dohody o stanovení cen se společností Heiploeg a otevřeně se vyhýbala soutěžení se společnostmi Heiploeg a Klaas Puul. Konečně napadené rozhodnutí uvedlo, že Kok Seafood uzavřela dlouhodobou dohodu se společností Heiploeg, která se týkala prodeje jejích krevet společnosti Heiploeg za cenu stanovenou na základě ceny dalšího prodeje, kterou mohla Heiploeg získat. Cílem této dohody bylo zejména to, aby se Kok Seafood nestala konkurentem na trhu s krevetami.
- 17 Tato zjištění vychází zejména z prohlášení společnosti Klaas Puul učiněných za účelem získání shovívavosti a z důkazů předložených na podporu těchto prohlášení, z dokumentů, které Komise našla v podnicích při neohlášených šetřeních (bod 8 výše), včetně určitých audio nahrávek telefonních rozhovorů uskutečněných panem K. a písemných záznamů telefonních rozhovorů nalezených u Kok Seafood, jakož i z odpovědí na žádosti o informace a potvrzení poskytnutých společností Stührk.

- 18 V napadeném rozhodnutí se na základě údajů uvedených v bodě 17 výše dospělo k závěru, že tato různá a komplexní ujednání mezi různými společnostmi představovala koordinaci trhu zahrnující protisoutěžní dohody nebo jednání ve vzájemné shodě ve smyslu článku 101 SFEU.
- 19 Kartelové dohody týkající se společnosti Heiploeg byly považovány za jediné a trvající protiprávní jednání od 21. června 2000 do 13. ledna 2009 (dále jen „dotčené období“). Nicméně Heiploeg Holding byla považována za odpovědnou pouze za období dvou let a jedenácti měsíců od 3. února 2006.
- 20 Pokud jde o stanovení pokut, Komise v napadeném rozhodnutí použila ustanovení pokynů o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny“). Pokud jde o Heiploeg, Komise určila základní částku pokuty tak, že zohlednila hodnotu tržeb za hospodářský rok v letech 2000-2001 až 2007-2008 (80 až 90 milionů eur) v závislosti na stupni závažnosti protiprávního jednání (16 %), vynásobenou počtem let účasti podniku (8,5 pro Heiploeg a 2,91 pro Heiploeg Holding). Dále Komise připojila doplňující částku 16 % na základě bodu 25 pokynů. Tento výpočet vedl k základní částce pokuty, která se má uložit, ve výši 124 596 000 eur (včetně pokuty Heiploeg Holding).
- 21 Z důvodu zvláštních okolností věci a na základě bodu 37 pokynů byla pokuta společnosti Heiploeg snížena o 75 %, aby se zohlednil podíl hodnoty tržeb produktu, na který se vztahovala kartelová dohoda, oproti celkovému obratu, jakož i rozdíl mezi stranami v jejich individuální účasti. Po této úpravě činila pokuta k uložení 31 149 000 eur (včetně pokuty Heiploeg Holding).
- 22 Kromě toho na základě čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, podle kterého částka pokuty nesmí přesáhnout 10 % celkového obratu dosaženého v hospodářském roce předcházejícím roku přijetí rozhodnutí Komise, byla částka pokuty stanovena na 27 082 000 eur (včetně pokuty Heiploeg Holding). [DA 545 à 546]
- 23 Konečně Komise zamítla žádost o snížení pokuty předloženou společností Heiploeg z důvodu platební neschopnosti na základě bodu 35 pokynů.
- 24 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Následující podniky porušily čl. 101 odst. 1 SFEU tím, že se v uvedených obdobích účastnily jediného a trvajícího protiprávního jednání v odvětví krevet ze Severního moře v Evropské unii, které spočívalo ve stanovení prodejních nebo nákupních cen a výměně citlivých informací o cenách, zákaznících a objemech a pro některé z nich rovněž v rozdělení trhu a rozdělení zákazníků:

- a) Heiploeg od 21. června 2000 do 13. ledna 2009;
- b) Klaas Puul od 21. června 2000 do 13. ledna 2009;
- c) Stührk od 14. března 2003 do 5. listopadu 2007;
- d) Kok Seafood od 11. února 2005 do 13. ledna 2009.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedená v článku 1 se ukládají tyto pokuty:

- a) Heiploeg BV,

Goldfish BV a

Heiploeg Beheer BV

společně a nerozdílně ve výši: 14 262 000 [eur;]

Heiploeg BV,

Goldfish BV,

Heiploeg Beheer BV a

Heiploeg Holding BV

společně a nerozdílně ve výši: 12 820 000 [eur;]

b) Klaas Puul BV,

Klaas Puul Beheer BV a

Klaas Puul Holding BV

společně a nerozdílně ve výši: 0 [eur;]

c) Stührk Delikatessen Import Gmbh & Co. KG: 1 132 000 [eur;]

d) L. Kok International Seafood BV a

Holding L. J. M. Kok BV

společně a nerozdílně ve výši: 502 000 [eur;]

[...]„

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 25 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. ledna 2014 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 26 V rámci repliky předložené kanceláři Tribunálu dne 27. května 2014 žalobkyně informovaly Tribunál, že na ně Rechtbank Noord-Nederland (soud pro Severní Nizozemsko) dne 28. ledna 2014 vyhlásil úpadek.
- 27 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 23. března 2015 požádaly žalobkyně Tribunál o přednostní projednání této věci.
- 28 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (devátý senát) o zahájení ústní části řízení, aniž přistoupil k žádosti o přednostní projednání předložené žalobkyněmi.
- 29 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 10. prosince 2015, v průběhu kterého se rozhodlo, že mají žalobkyně poskytnout Tribunálu po jednání informace o tržní hodnotě jejich různých aktiv a o pokračování podniků po jejich úpadku. Žalobkyně této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.
- 30 Ústní část řízení byla ukončena dne 18. ledna 2016.

31 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zcela nebo zčásti zrušil napadené rozhodnutí;
- zrušil pokutu, která jim byla uložena, nebo jí přinejmenším snížil;
- přijal rozhodnutí, která bude považovat za nezbytná;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

32 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

33 Na jednání žalobkyně v odpovědi na otázku Tribunálu uvedly, že třetí bod návrhových žádání žaloby není samostatným bodem návrhových žádání, a v důsledku toho nepožadují od Tribunálu, aby o něm rozhodl, což bylo zaneseno do protokolu z jednání.

Právní otázky

34 Na podporu své žaloby žalobkyně uvádí tři žalobní důvody vycházející v podstatě zaprvé z porušení článku 101 SFEU a článku 2 nařízení č. 1/2003, ke kterému došlo tím, že Komise jako důkaz porušení článku 101 SFEU použila tajně provedené audio nahrávky, zadruhé z porušení článku 101 SFEU a článku 2 nařízení č. 1/2003, ke kterému došlo tím, že Komise jako důkaz porušení článku 101 SFEU použila záznamy týkající se tajně provedených audio nahrávek, a zatřetí z toho, že Komise neprávem odmítla zohlednit neschopnost žalobkyň zaplatit pokutu ve smyslu bodu 35 pokynů.

35 Jelikož první a druhý žalobní důvod vznášejí spojené otázky, je třeba je projednat společně.

K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu, které vychází z porušení článku 101 SFEU a článku 2 nařízení č. 1/2003, ke kterému došlo tím, že Komise použila tajně provedené audio nahrávky, respektive záznamy týkající se těchto nahrávek

36 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že tajné nahrávky telefonních rozhovorů představují protiprávní důkaz porušení článku 101 SFEU, a že v důsledku toho Komise nemohla použít takové nahrávky jako důkazy v napadeném rozhodnutí, aniž by porušila toto ustanovení, jakož i článek 2 nařízení č. 1/2003.

37 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že záznamy doprovázející tajné nahrávky telefonních rozhovorů, o které se Komise opřela v napadeném rozhodnutí, nejsou velmi věrohodné, takže jejich použití jako důkazního prostředku v napadeném rozhodnutí rovněž porušuje článek 101 SFEU a článek 2 nařízení č. 1/2003.

38 Vzhledem k výtkám vzneseným žalobkyněmi musí Tribunál nejprve přezkoumat, za jakých podmínek mohou být tajné nahrávky telefonních rozhovorů a k nim vztahující se záznamy připuštěny jako důkazy k prokázání porušení článku 101 SFEU.

39 Pokud se dospěje k závěru, že Komise mohla použít v projednávaném případě takové důkazy, je zadruhé třeba přezkoumat argumenty žalobkyň vztahující se k věrohodnosti záznamů týkajících se těchto telefonních rozhovorů, aby se zjistilo, zda zpochybňují, že Komise dodržela čl. 2 první věty nařízení č. 1/2003, podle kterého jí přísluší prokázat porušení článku 101 SFEU.

K legalitě použití tajných nahrávek telefonních rozhovorů a záznamů, které se k nim vztahují, aby se prokázalo, že došlo k porušení článku 101 SFEU

40 V bodech 262 až 268 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v odpovědi na argumenty žalobkyň, které vznesly ohledně přípustnosti dotčených nahrávek během správního řízení, v zásadě uvádí, že tyto byly provedeny v Nizozemsku, kde nespadají pod trestné činy, že i kdyby soukromé osoby získaly tyto důkazy protiprávně, nebrání jí to je použít, a to s ohledem na judikaturu unijních soudů a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), že dotčené nahrávky nepořídila ona ani vnitrostátní orgány a že podnik, u kterého byly nalezeny, neměl zájem na tom jí tyto důkazy v neprospěch poskytnout.

41 Podle žalobkyň zaprvé tajné nahrání telefonních rozhovorů představuje v řadě členských států protiprávní jednání a v důsledku toho je protiprávním důkazním prostředkem k prokázání porušení článku 101 SFEU, zadruhé použití tajných nahrávek telefonních rozhovorů jako důkazu nemůže být odůvodněno na základě judikatury ESLP, zatřetí toto použití nemůže být ani odůvodněno na základě judikatury Tribunálu a konečně začtvrté nizozemské právo neumožňuje v právu hospodářské soutěže používat tajné nahrávky telefonních rozhovorů.

42 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v unijním právu platí zásada volného hodnocení důkazů, ze které vyplývá, že jestliže byl důkaz řádně obdržen, nemůže být jeho přípustnost zpochybněna u Tribunálu, a také, že jediným relevantním kritériem pro posouzení důkazní hodnoty řádně předložených důkazů je jejich věrohodnost (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Siemens v. Komise, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:866, bod 128).

43 Při neexistenci unijní právní úpravy týkající se pojmu „důkaz“ jsou přípustné všechny důkazní prostředky, které procesní právo členských států v obdobných řízeních v zásadě připouští (rozsudek ze dne 23. března 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, EU:C:2000:154, bod 29).

44 Nicméně některé důkazy mohou být odstraněny ze spisu, zejména pokud přetrvávají pochybnosti jak o samotné povaze napadeného dokumentu, tak o otázce, zda ten, kdo jej uplatňuje, jej získal zákonným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 1981, Ludwigshafener Walzmühle Erling a další v. Rada a Komise, 197/80 až 200/80, 243/80, 245/80 a 247/80, EU:C:1981:311, bod 16). Takové vyloučení není nicméně automatické, unijní soudy v některých případech připustily zohlednění písemností, u nichž nebylo prokázáno, že byly získány zákonným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 78 a citovaná judikatura).

45 Dále je třeba uvést, že přezkum legality zpochybněných důkazů nemůže ustoupit od povinnosti orgánů dodržovat základní práva žalobkyň.

46 Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury, dodržování základních práv je podmínkou legality aktů Unie a v Unii nelze připustit opatření, která jsou neslučitelná s jejich dodržováním (viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 284 a citovaná judikatura, a ze dne 12. prosince 2012, Almamet v. Komise, T-410/09, nezveřejněný, EU:T:2012:676, bod 39 a citovaná judikatura).

47 V unijním právu tedy nelze připustit důkazy získané ve zjevném rozporu s postupem pro jejich sestavování, jehož cílem je chránit základní práva dotčených osob. Použití tohoto postupu musí být tedy považováno za podstatnou formální náležitost ve smyslu čl. 263 odst. 2 SFEU. Podle judikatury

přítom porušení podstatné formální náležitosti způsobuje důsledky bez ohledu na to, zda toto porušení způsobilo újmu tomu, kdo se jej dovolává (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, body 42 a 52, a ze dne 12. prosince 2012, Almamet v. Komise, T-410/09, nezveřejněný, EU:T:2012:676, bod 39 a citovaná judikatura).

- 48 Kromě toho od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost je nutné zohlednit Listinu základních práv Evropské unie, která má podle čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce SEU „stejnou právní sílu jako Smlouvy“.
- 49 Článek 52 odst. 3 Listiny základních práv upřesňuje, že pokud tato obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá tato Úmluva. Podle vysvětlení k tomuto ustanovení jsou smysl a rozsah zaručených práv určeny nejen zněním EÚLP, ale též zejména judikaturou ESLP (rozsudek ze dne 22. prosince 2010, DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, bod 35).
- 50 V projednávané věci, s ohledem na povahu zpochybněných důkazů, a sice nahrávek telefonických rozhovorů mezi soukromými osobami, je třeba připomenout, že článek 7 Listiny základních práv, týkající se práva na respektování soukromého a rodinného života, obsahuje práva odpovídající právům zaručeným čl. 8 odst. 1 EÚLP. Je tedy třeba dát článku 7 Listiny tentýž smysl a dosah, jako je dán čl. 8 odst. 1 EÚLP, jak je vykládán judikaturou ESLP (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. října 2010, McB., C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, bod 53, a ze dne 15. listopadu 2011, Dereci a další, C-256/11, EU:C:2011:734, bod 70).
- 51 Jelikož odposlechy komunikačních prostředků představují zásahy do výkonu práva zaručeného čl. 8 odst. 1 EÚLP (ESLP, 6. září 1978, Klass a další v. Německo, CE:ECHR:1978:0906JUD000502971, § 41; ESLP, 2. srpna 1984, Malone v. Spojené království, CE:ECHR:1984:0802JUD000869179, § 64; ESLP, 24. dubna 1990, Kruslin v. Francie, CE:ECHR:1990:0424JUD001180185, § 26, a ESLP, 29. června 2006, Weber a Saravia v. Německo, CE:ECHR:2006:0629DEC005493400, § 79), představují rovněž omezení výkonu odpovídajícího práva zakotveného v článku 7 Listiny základních práv.
- 52 Dále je třeba rovněž připomenout, že čl. 47 první pododstavec Listiny základních práv stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Podle druhého pododstavce téhož článku má každý právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem.
- 53 Podle vysvětlení k článku 47 Listiny základních práv, která v souladu s čl. 6 odst. 1 třetím pododstavcem SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny základních práv musí být zohledněna při jejím výkladu, odpovídá tento článek čl. 6 odst. 1 EÚLP.
- 54 V tomto ohledu je třeba uvést, že ESLP se, pokud jde o otázku, zda protiprávně získaný důkaz zbavuje v trestním kontextu obviněného práva na spravedlivý proces a vede k porušení článku 6 EÚLP, domníval následující (ESLP, 26. dubna 2007, Popescu v. Rumunsko, CE:ECHR:2007:0426JUD007152501, § 106):

„[EÚLP] sice zajišťuje v článku 6 právo na spravedlivý proces, neupravuje nicméně přípustnost důkazů jako takových, což je věc, která přísluší především vnitrostátnímu právu. ESLP tedy nemůže vyloučit přípustnost obdrženého důkazu, aniž by respektoval ustanovení vnitrostátního práva [...] Soud kromě toho připomíná, že v minulosti již měl možnost rozhodnout, že použití protiprávní nahrávky a navíc jako jediného důkazu, samo o sobě není v rozporu se zásadami spravedlnosti zakotvenými článkem 6 [odst. 1 EÚLP], včetně situace, kdy byl tento důkaz získán za porušení požadavků [EÚLP], zejména jejího [článku 8...]“

- 55 ESLP měl rovněž příležitost upřesnit, že je třeba přezkoumat, zda použití protiprávně získané nahrávky jako důkazu nezbavilo žalující stranu práva na spravedlivý proces a zda bylo dodrženo právo na obhajobu, zejména tím, že se ověří, zda tato žalobkyně měla možnost zpochybnit autenticitu a použití uvedené nahrávky. Zohlednil rovněž otázku, zda taková nahrávka nepředstavuje jediný důkaz použitý pro odůvodnění odsouzení (ESLP, 12. července 1988, Schenk v. Suisse, CE:ECHR:1988:0712JUD001086284, § 48).
- 56 S ohledem na výše připomenutou judikaturu je třeba přezkoumat, zda Komise v rámci napadeného rozhodnutí právem použila dotčené nahrávky jako důkazy.
- 57 V projednávaném případě je nejprve třeba uvést, že Komise získala zpochybněné nahrávky při šetření v kancelářích jednoho z podniků účastníků se kartelové dohody, a sice Kok Seafood, které bylo provedeno v souladu s článkem 20 nařízení č. 1/2003.
- 58 Je tedy třeba, podobně jako to učinila Komise, zdůraznit, že zaprvé tyto nahrávky neprovedla ani Komise, ani jiný orgán veřejné moci, ale soukromá osoba, která se účastnila těchto rozhovorů, a zadruhé, že Komise tyto důkazy získala legálně, přičemž legalitu šetření, v průběhu kterého byly zabaveny, žalobkyně ani nezpochybňuje.
- 59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že s ohledem na judikaturu citovanou v bodech 42 až 47 výše, jsou důkazy, které Komise řádně získala, v rámci vyšetřování porušení práva hospodářské soutěže v zásadě přípustné.
- 60 Nicméně v projednávaném případě vyvstává otázka, zda Komise může použít důkazy, které řádně získala, i když byly původně získané třetí osobou, případně protiprávně, například za porušení práva na respektování soukromého života osoby, které se sporné nahrávky týkají.
- 61 Konkrétně, podle žalobkyň byly dotčené nahrávky provedeny zaměstnancem konkurenta, což porušuje právo na respektování soukromého života, jak je zakotveno v článku 8 EÚLP.
- 62 Nicméně v tomto ohledu vyplývá z judikatury ESLP, citované v bodech 54 a 55 výše, že použití protiprávní nahrávky jako důkazu není samo o sobě v rozporu se zásadami spravedlnosti zakotvenými čl. 6 odst. 1 EÚLP, včetně případu, kdy byl tento důkaz získán za porušení požadavků článku 8 EÚLP, jestliže zaprvé dotčená žalobkyně nebyla zbavena svého práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu a zadruhé tento důkaz nepředstavuje jediný důkazní prostředek použitý pro odůvodnění odsouzení.
- 63 V projednávaném případě je přitom třeba poznamenat, jak je uvedeno v bodě 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že Komise v průběhu správního řízení umožnila všem stranám přístup ke všem audio nahrávkám a písemných záznamům provázejícím tyto nahrávky, které byly ve spisu. Žalobkyně kromě toho nezpochybňují, že měly možnost poslechnout si audio nahrávky, nahlédnout do písemných záznamů a vyjádřit se ke všem písemnostem ve spisu.
- 64 Kromě toho žalobkyně nevznášejí ve svých písemnostech žádný další argument, který by umožňoval pochybovat o spravedlivém průběhu dotčeného správního řízení.
- 65 Dále je třeba připomenout, že sporné nahrávky nepředstavují jediný důkaz použitý Komisí, jelikož konstatování porušení článku 101 SFEU, kterého se dopustily žalobkyně, v napadeném rozhodnutí spočívá na souhrnu důkazů, které Komise získala v průběhu správního řízení.

- 66 Jak bylo uvedeno v bodě 17 výše, uvedené důkazy tvoří kromě nahrávek telefonních rozhovorů a písemných záznamů provázejících tyto nahrávky, které byly nalezeny v kancelářích pana K. ze společnosti Kok Seafood, zejména prohlášení společnosti Klaas Puul a písemnosti poskytnuté na podporu těchto prohlášení, jakož i další důkazy objevené při šetřeních Komise, a odpovědi společnosti Stührk na oznámení námitek.
- 67 I když tedy měly sporné nahrávky určitý význam pro rozhodnutí Komise uložit pokutu, netvořily v rozporu s tvrzením žalobkyní jediný důkaz, který založil přesvědčení Komise ohledně jejich viny.
- 68 Navíc se žalobkyně omezují na stručné zpochybnění věrohodnosti nahrávek a skutečnost, že Komise dostatečně nezohlednila obecnou situaci a zvláštní kontext, ve kterém byly učiněny.
- 69 V tomto ohledu je zaprvé třeba uvést, že žalobkyně nikdy nepopřely obsah sporných nahrávek ani nepochybnily jejich autenticitu.
- 70 Zadruhé je třeba konstatovat, že Komise ověřila soulad dotčených nahrávek s dalšími důkazy obsaženými ve spisu.
- 71 Zatřetí je třeba připomenout, že jelikož se dotčené nahrávky týkají telefonních rozhovorů mezi dvěma konkurenty, ve kterých si účastníci dialogu vyměňovali citlivé obchodní informace, včetně informací o jejich cenách, jedná se o obzvláště platné důkazy, s ohledem na jejich bezprostřední a přímou vazbu s předmětem dotčeného šetření.
- 72 Konečně je třeba, podobně jako to učinila Komise, uvést, že uvedené nahrávky rovněž poškodily podnik, který je provedl, a sice Kok Seafood, který se snažil zabránit jejich použití jako důkazu. Tuto úvahu nevyvrací argument žalobkyní zopakovaný na jednání, podle kterého Kok Seafood provedla dotčené nahrávky s cílem použít je u orgánů pro hospodářskou soutěž, ať už v neprospěch žalobkyní, nebo na podporu případné žádosti o shovívavost. V tomto ohledu postačuje uvést, že kromě skutečnosti, že Kok Seafood nepodala žádnou žádost o shovívavost, žalobkyně neposkytly důkaz, který by prokázal, že tato společnost měla takové úmysly.
- 73 S ohledem na výše uvedené okolnosti je třeba dospět k závěru, že i kdyby bylo třeba mít za to, že dotčené nahrávky byly provedeny protiprávně jedním z podniků konkurujícím žalobkyním, Komise je na rozdíl od tvrzení žalobkyní použila jako důkazy v napadeném rozhodnutí právem, aby konstatovala porušení článku 101 SFEU.
- 74 Pokud jde o další výtky vznesené žalobkyněmi ohledně přípustnosti zpochybněných nahrávek jako důkazů, nemohou rovněž obstát.
- 75 Pokud jde konkrétně o argument, že tajné nahrání telefonních rozhovorů je v řadě členských států protiprávním jednáním, a v důsledku toho je protiprávním důkazem porušení článku 101 SFEU, je třeba uvést, že žalobkyně ničím nepodkládají své tvrzení, podle kterého je použití podobných telefonních rozhovorů v rámci řízení směřujícího ke konstatování porušení práva hospodářské soutěže zakázáno jako důkaz v právu více členských států. Žalobkyně totiž ve své replice poskytují jediný konkrétní příklad. Jedná se o rozhodnutí francouzského kasačního soudu (Cour de cassation, plenární zasedání, 7. ledna 2011, 09-14.316 09-14.667, zveřejněné ve sbírce), kterým tento soud rozhodl, že tajné nahrávky telefonních rozhovorů nemohou být použity jako důkaz v řízení konstatujícím porušení práva hospodářské soutěže ve Francii.
- 76 Navíc v unijním právu neexistuje ustanovení, které by výslovně zakazovalo přihlížet k důkazům, které byly získány protiprávně, např. v rozporu se základními právy, v rámci soudního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257,

bod 75) a obecně z judikatury připomenuté v bodech 42 až 55 výše vyplývá, že v rozporu s tvrzením žalobkyň neexistuje zásada, na základě které by protiprávně získané důkazy nemohly být použity v rámci šetření nebo soudního řízení.

- 77 Dále je třeba připomenout, že je posouzení důkazů Komisí ve sporech týkajících se hospodářské soutěže upraveno unijním právem. V tomto ohledu z judikatury uvedené výše v bodech 42 až 47 vyplývá, že i když má zásada volného hodnocení důkazů prioritu, je třeba zohlednit základní práva, jakož i obecné zásady unijního práva.
- 78 V tomto rámci je zajisté pravda, že se unijní soud může inspirovat rovněž právem členských států. Nicméně to neznamená, že musí použít právo členského státu, jehož právní úprava hodnocení důkazů je přísnější, tím spíše, že se předpokládá, že jak vnitrostátní právní řády, tak unijní právo budou zahrnovat záruky zakotvené EÚLP.
- 79 Jestliže totiž nemůže být z právních řádů členských států unie vyvozena žádná převládající tendence ve vztahu k právní otázce, jsou jednotný výklad a použití zásady volného hodnocení důkazů v Unii nezbytné, aby šetření prováděná Komisí v rámci řízení v oblasti kartelových dohod mohla probíhat v podmínkách rovného zacházení s dotýcnými podniky. Kdyby tomu tak nebylo, mělo by použití pravidel nebo právních pojmů vnitrostátního práva spadajících do právní úpravy členského státu za následek ohrožení jednoty unijního práva (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 14. září 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, C-550/07 P, EU:C:2010:512, body 69 až 76).
- 80 V každém případě je třeba zamítnout argument žalobkyň, že pokud by mělo být za použitelné považováno nizozemské právo, zakazovalo by použití takových nahrávek.
- 81 Konkrétněji žalobkyně tvrdí, že je ze dvou rozsudků přijatých Rechtbank Rotterdam (soud v Rotterdamu) v rámci žaloby mezi Nederlandse Autoriteit Consument en Markt (nizozemský orgán pro ochranu spotřebitelů a trhu, dále jen „ACM“) a soukromými podniky možné vyvodit, že tajné nahrávky telefonních rozhovorů konkurentem jsou v nizozemském právu jakožto důkazy vyloučeny (Rechtbank Rotterdam, 13. června 2013, NL:RBROT:2013:CA3079, a Rechtbank Rotterdam, 11. července 2013, NL:RBROT:2013:5042).
- 82 Nicméně je třeba uvést, jak správně připomíná Komise, že v projednávaném případě se jedná o to, že legálními prostředky objevila telefonní rozhovory, které podnik tajně nahrál, a použila je v jejím šetření, zatímco v rozsudku Rechtbank Rotterdam (soud v Rotterdamu) se jednalo o to, že ACM byly předány telefonní rozhovory nahrané Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko).
- 83 Kromě toho je třeba uvést, jak bylo diskutováno na jednání, že rozsudky Rechtbank Rotterdam (soud v Rotterdamu) byly vyvráceny dvěma rozsudky ze dne 9. července 2015 přijatými College van Beroep (College van Beroep voor het bedrijfsleven, 9. července 2015, NL:CBB:2015:192, a College van Beroep voor het bedrijfsleven, 9. července 2015, NL:CBB:2015:193). Na rozdíl od Rechtbank Rotterdam, který zrušil pokuty, přičemž měl za to, že nebylo prokázáno, z jakého důvodu byly tyto nahrávky poskytnuty ACM, College van Beroep měl za to, že ACM mohla použít informace z nahrávek, které legálně shromáždilo státní zastupitelství v rámci trestního vyšetřování.
- 84 College van Beroep zejména upřesnil, že nahrávky poskytnuté ACM mohou být považovány za informace o trestné činnosti a že neexistoval žádný právní základ, který by vyžadoval, aby státní zastupitelství ověřilo informace, které mohly být přezkoumány soudem, před tím, než je poskytlo ACM. College van Beroep upřesnil, že jedinou podmínkou pro předání těchto informací byla podmínka nezbytnosti tohoto předání z podstatných důvodů obecného zájmu. College van Beroep měl přitom za to, že zákaz kartelů byl podstatným cílem obecného zájmu, jelikož se týkal hospodářského blahobytu země. Konečně College van Beroep rovněž upřesnil, že ACM nemohla takové informace získat jinak či méně narušujícím způsobem.

- 85 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že Komise se nedopustila protiprávnosti tím, že použila zpochybněné telefonní nahrávky k prokázání porušení článku 101 SFEU.
- 86 Stejný závěr je třeba přijmout, pokud jde o záznamy týkající se těchto nahrávek, jejichž přípustnost žalobkyně rovněž zpochybnily. Žalobkyně se v tomto ohledu totiž omezují na uvedení, že jejich argumenty týkající se použití nahrávek se použijí *mutatis mutandis* na uvedené záznamy.
- 87 Za těchto podmínek je třeba rovněž zamítnout tyto argumenty na základě úvah učiněných v bodech 42 až 85 výše. Naopak pokud jde o argumenty žalobkyň týkající se věrohodnosti těchto záznamů, budou projednány dále v bodech 88 a následujících.

K věrohodnosti záznamů týkajících se telefonických rozhovorů a k dodržení důkazního břemene Komisí v tomto ohledu

- 88 V bodech 312 až 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v odpovědi na argumenty žalobkyň vznesené během správního řízení a zpochybňující věrohodnost záznamů týkajících se telefonních hovorů v zásadě uvádí, že jelikož byly dostupné původní audio nahrávky, přezkoumala písemné záznamy rigorózně s ohledem na ně. Komise uvádí, že rovněž zohlednila skutečnost, že písemné záznamy nepředstavují nezbytně přesnou kopii telefonních rozhovorů a že autor někdy doplnil osobní poznámky nebo vypustil pasáže, které nepovažoval za dostatečně významné. Doplnuje, že její výklad záznamů byl proveden objektivně a rozumně a že byly ověřeny s ohledem na další písemnosti ze spisu.
- 89 Žalobkyně v zásadě uvádí pět námitek ke zpochybnění věrohodnosti záznamů týkajících se telefonních hovorů. Zaprvé záznamy týkající se uvedených telefonních hovorů představovaly subjektivní výklady. Zadruhé data a seznam osob, které se účastnily těchto hovorů, nejsou jasné. Zatřetí se Komise dopustila pochybení při rozdělení důkazního břemene. Začtvrté měla Komise ověřit obsah rozhovorů tím, že zašle žádosti o informace mluvčím toho subjektu, který nahrál uvedené rozhovory, a sice panu K., a zapáté, pokud by audio nahrávky a písemné záznamy měly být vyloučeny jako důkazy, žaloba podaná proti Heiploeg by neměla úspěch.
- 90 V tomto ohledu z článku 2 nařízení č. 1/2003, jakož i z ustálené judikatury vyplývá, že v oblasti práva hospodářské soutěže je Komise v případě sporu o existenci protiprávního jednání povinna prokázat protiprávní jednání, jejichž existenci zjistila, a předložit důkazy, které mohou právně dostačujícím způsobem prokázat skutečnosti zakládající protiprávní jednání. Za tímto účelem musí shromáždit dostatečně přesné a shodující se důkazy, jež prokáží, že k tvrzenému protiprávnímu jednání došlo (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 38 a citovaná judikatura).
- 91 Jestliže Komise vychází v rámci zjištění porušení článků 101 SFEU a 102 SFEU z listinných důkazů, musí dotyčné podniky nejen předložit přijatelnou alternativu k tezi Komise, ale musí tvrdit, že důkazy uvedené v napadeném rozhodnutí za účelem prokázání existence protiprávního jednání jsou nedostatečné. Je třeba mít za to, že vychází-li Komise z přímých důkazů, musí dotčené podniky prokázat, že tyto důkazy jsou nedostatečné. Již bylo rozhodnuto, že takové obrácení důkazního břemene neporušuje presumpci neviny (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 39 a citovaná judikatura).
- 92 Avšak těmito kritériím nemusí nutně odpovídat každý z důkazů předložených Komisí ve vztahu ke každému jednotlivému prvku protiprávního jednání. Stačí, když soubor nepřímých důkazů, kterého se orgán dovolává, odpovídá tomuto požadavku jako celek (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 40 a citovaná judikatura).

- 93 Nepřímé důkazy, kterých se Komise v rozhodnutí dovolává za účelem prokázání porušení čl. 101 odst. 1 SFEU podnikem, je totiž třeba posuzovat nikoli izolovaně, ale jako celek (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 41 a citovaná judikatura).
- 94 Rovněž je třeba zohlednit skutečnost, že protisoutěžní činnosti se odehrávají tajně, a protisoutěžní praktika nebo dohoda proto ve většině případů musí být dovozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat důkaz o porušení pravidel hospodářské soutěže, neexistuje-li jiné logické vysvětlení (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 42 a citovaná judikatura).
- 95 Jak bylo připomenuto v bodě 42 výše, jediným relevantním kritériem pro hodnocení předložených důkazů je jejich věrohodnost. Podle pravidel obecně platných v oblasti dokazování závisí věrohodnost, a tedy důkazní hodnota dokumentu, na jeho původu, na okolnostech jeho vypracování, na osobě, které je určen, a na smysluplné a spolehlivé povaze jeho obsahu. Je třeba zejména přiznat velký význam okolnosti, že dokument byl vyhotoven v bezprostřední souvislosti se skutkovými okolnostmi nebo přímým svědkem těchto okolností. Dále je třeba připomenout, že samotná skutečnost, že informace byla poskytnuta podniky, které požádaly o výhody vyplývající z oznámení o spolupráci z roku 2006, nezpochybňuje její důkazní hodnotu (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 45 a citovaná judikatura).
- 96 Podle ustálené judikatury totiž žádné ustanovení ani žádná obecná zásada unijního práva Komisi nezakazují, aby vůči podniku použila prohlášení jiného stíhaného podniku. Nebylo-li by tomu tak, bylo by důkazní břemeno Komise ohledně jednání porušujících články 101 SFEU a 102 SFEU neunesitelné a neslučitelné s jejím úkolem dohledu nad řádným uplatňováním těchto ustanovení, který Komisi svěřuje Smlouva o FEU (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 46 a citovaná judikatura).
- 97 Určitá nedůvěra k dobrovolným výpovědím hlavních účastníků protiprávní kartelové dohody je pochopitelná, jelikož by tito účastníci mohli zmenšovat význam svého přispění k protiprávnímu jednání a zvyšovat význam takového přispění ostatních účastníků. Nicméně s ohledem na logiku, která je postupu podle oznámení o spolupráci z roku 2006 vlastní, požadování výhody na základě tohoto oznámení za účelem dosažení snížení výše pokuty nutně nevede k podnětu předložit zkreslené důkazy, pokud jde o ostatní účastníky dané kartelové dohody. Jakákoliv snaha uvést Komisi v omyl by totiž mohla zpochybnit upřímnost a úplnost spolupráce podniku, a ohrozit tak možnost, že získá úplnou výhodu na základě uvedeného oznámení (viz obdobně rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 47 a citovaná judikatura).
- 98 Zvláště je třeba mít za to, že skutečnost, že osoba přizná, že se dopustila protiprávního jednání, čímž přizná existenci skutečností, které jdou nad rámec skutečností, které mohly být přímo dovozeny z předmětných dokumentů, *a priori* znamená, že se tato osoba – neexistují-li zvláštní okolnosti, které by mohly svědčit o opaku – rozhodla mluvit pravdu. Prohlášení, která jsou v rozporu se zájmy prohlašujícího, tak musejí být v zásadě považována za zvláště věrohodné důkazní materiály (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 48 a citovaná judikatura).
- 99 Prohlášení učiněná dotyčnými podniky v rámci žádostí o výhody vyplývající z oznámení o spolupráci z roku 2006 však musejí být posuzována opatrně a obecně je nelze považovat za zvlášť důvěryhodné důkazy, pokud nebyla potvrzena jinými důkazy (rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 49).

- 100 Podle ustálené judikatury totiž prohlášení podniku obviněného z účasti na kartelové dohodě, jehož správnost je popírána několika dalšími obviněnými podniky, nemůže být považováno za dostatečný důkaz existence protiprávního jednání spáchaného těmito podniky a nebýt přitom podloženo jinými důkazy (viz rozsudek ze dne 27. června 2012, Coats Holdings v. Komise, T-439/07, EU:T:2012:320, bod 50 a citovaná judikatura).
- 101 S ohledem na judikaturu uvedenou v bodech 90 až 100 výše je třeba ověřit, zda Komise právem použila v napadeném rozhodnutí písemné záznamy týkající se audio nahrávek jako dostatečně věrohodné důkazy.
- 102 V projednávaném případě je v bodech 31 až 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že Komise provedla šetření v prostorách dotýčných podniků, jakož i v soukromých prostorách za účelem vedení svého vyšetřování. Při těchto šetřeních Komise zejména našla audio nahrávky telefonních hovorů mezi společnostmi Heiploeg a Kok Seafood, jakož i záznamy těchto nahrávek, vyhotovené bez vědomí Heiploeg společností Kok Seafood (viz body 262, 266 a 268 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jak bylo připomenuto v bodě 58 výše, žalobkyně nezpochybnila legalitu tohoto šetření.
- 103 Pokud jde o první výtku, podle které představují písemné záznamy subjektivní výklad, stačí připomenout, že jediným kritériem pro posouzení řádně předložených důkazů je jejich věrohodnost (viz bod 42 výše).
- 104 V projednávaném případě je třeba uvést, že Komise uznala, že písemné záznamy nejsou nezbytně přesným přepisem telefonických rozhovorů a že některé záznamy byly zničeny (viz bod 315 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což Komise ostatně zohlednila ve své analýze, jakož i skutečnost, že autor záznamu někdy připojil osobní poznámky (viz zejména body 321, 322, 324 a 325 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 105 Navíc Komise analyzovala písemné záznamy na základě audio nahrávek, pokud byly dostupné, a nechala si potvrdit svůj výklad těchto záznamů společností Kok Seafood (viz zejména body 138, 182, 325 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 106 Žalobkyně rovněž vytýkájí Komisi, že nezohlednila údaj „se společností Klaas Puul“, podle nich doplněný panem K. v písemných záznamech uvedených v bodě 206 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který změnil smysl pronesené řeči. Tento argument nemůže obstát, doplnění takového údaje nemění nic na důkazní hodnotě těchto záznamů. Nezávisle na tomto doplnění totiž sporné záznamy svědčí o existenci kontaktů mezi společnostmi Heiploeg a Klaas Puul za účelem dohody o zvýšení prodejních cen, jak Komise správně uvedla v bodech 207 a 208 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 107 Kromě toho žalobkyně nepředkládají žádný přesvědčivý důkaz, který by mohl prokázat, že uvedené doplnění dává dotčeným záznamům jiný význam. Dále je třeba uvést, že tyto záznamy se shodují s jinými písemnostmi ze spisu, jako jsou prohlášení a doprovodné dokumenty společnosti Klaas Puul (viz bod 333 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 108 Za těchto okolností je třeba první výtku žalobkyň zamítnout.
- 109 Pokud jde o druhou výtku, podle které nejsou dostatečně jasné dny a seznam osob, které se účastnily těchto rozhovorů, je třeba konstatovat, že žalobkyně neuvádí žádný konkrétní příklad na podporu tohoto tvrzení. Jediný příklad, který citovaly, je doplnění zmínky „se společností Klaas Puul“ uvedený v bodě 206 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom jak již bylo konstatováno v bodě 106 výše, výňatek ze záznamů citovaných v tomto bodě odůvodnění potvrzuje existenci kontaktů mezi společností Heiploeg a Klaas Puul za účelem koordinace jejich strategie ohledně prodejních cen.

- 110 V každém případě je v rozporu s tvrzením žalobkyň možné z výše uvedených záznamů vyvodit identitu osob, které se účastnily zaznamenaných rozhovorů, a okamžik, kdy k těmto rozhovorům došlo, jak je správně uvedeno zejména v bodech 96 a 207 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 111 Na základě výše uvedeného je třeba druhou výtku zamítnout.
- 112 Pokud jde o třetí výtku, vycházející z pochybení při rozložení důkazního břemene, kterého se dopustila Komise, je třeba poznamenat, že podle judikatury, vychází-li Komise z důkazů, které v zásadě dostatečně prokazují existenci protiprávního jednání, nepostačuje, aby dotýčný podnik tvrdil, že případně došlo k okolnosti, která by mohla ovlivnit průkaznost těchto důkazů. Naopak, s výjimkou případu, kdy dotýčný podnik nemůže takový důkaz předložit z důvodu jednání samotné Komise, je tento podnik povinen právně dostačujícím způsobem prokázat, že okolnost, které se dovolává, nastala a že tato okolnost zpochybňuje průkaznost důkazů, z nichž Komise vychází (viz rozsudek ze dne 6. února 2014, AC-Treuhand v. Komise, T-27/10, EU:T:2014:59, bod 64 a citovaná judikatura).
- 113 Komise přitom vycházela z písemných důkazů pocházejících přímo od podniků, kterým bylo napadené rozhodnutí určeno, aby prokázala skutkové okolnosti protiprávního jednání vytýkané žalobkyním.
- 114 Je tedy správné, že Komise připomíná, že když vychází z přímých důkazů, musí dotýčný podnik předložit nejen přesvědčivou alternativu ke stanovisku Komise, nýbrž rovněž prokázat, že důkazy předložené k prokázání protiprávního jednání jsou nedostatečné (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 81 a citovaná judikatura, a ze dne 6. února 2014, AC-Treuhand v. Komise, T-27/10, EU:T:2014:59, body 63 a 64 a citovaná judikatura).
- 115 Je nicméně třeba konstatovat, jak Komise správně uvádí zejména v bodech 334 a 342 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobkyně uvedly pouze neurčité kritiky vůči důkazním prostředkům jako takovým, aniž by zpochybnilly zjištění Komise, která z nich vychází. Dále neposkytly žádné věrohodné alternativní vysvětlení těchto zjištění ani neprokázaly, že důkazy byly nedostatečné k prokázání protiprávního jednání.
- 116 Za těchto okolností je třeba třetí výtku zamítnout.
- 117 Pokud jde o čtvrtou výtku vycházející ze skutečnosti, že Komise měla ověřit obsah rozhovorů tím, že zašle žádosti o informace účastníkům uvedených rozhovorů, je třeba uvést spolu s Komisí, že dotýčné podniky, včetně společnosti Heiploeg a Kok Seafood, měly všechny příležitost ověřit si výklad Komise a předložit alternativní výklady.
- 118 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v bodech 37 a 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí skutečnost, že osoby, kterým bylo určeno napadené rozhodnutí, obdržely všechny DVD obsahující dokumenty ze spisu Komise a že Heiploeg dokonce nahlédla do dalších dokumentů v prostorách Komise. Všichni adresáti oznámení námitek kromě toho podali písemná vyjádření a byli vyslechnuti na jednání dne 7. února 2013.
- 119 Kromě toho měla Heiploeg během správního řízení přístup k dotčeným záznamům a audio nahrávkám, jak potvrzuje skutečnost, že rada společnosti Heiploeg požadovala kopii různých audio nahrávek a obdržela ji.
- 120 Bez ohledu na skutečnost, že část nahrávek byla zničena (viz bod 315 odůvodnění napadeného rozhodnutí), žalobkyně měly širokou příležitost ověřit věrnost písemných záznamů s ohledem na nahrávky a navíc nikdy netvrdily, že se v tomto ohledu setkaly s těžkostmi. V každém případě skutečnost, že Komise neposlala žádosti o informace účastníkům telefonických rozhovorů, nemůže ovlivnit věrohodnost záznamů nalezených u společnosti Kok Seafood.

- 121 Z toho důvodu nemůže obstát ani čtvrtá výtká.
- 122 Pokud jde o pátou výtku, žalobkyně tvrdí, že pokud by zvukové nahrávky, jakož i záznamy, které se k nim vztahují, byly vyloučeny jako důkaz, žaloba proti společnosti Heiploeg by neměla úspěch, protože jedinými zbývajícími důkazy by byla prohlášení společnosti Klaas Puul za účelem získání shovívavosti.
- 123 Jak to bylo připomenuto judikaturou citovanou v bodě 96 výše, žádné ustanovení ani žádná obecná zásada unijního práva Komisi nezakazuje, aby vůči podniku použila prohlášení jiného stíhaného podniku. Kdyby tomu tak nebylo, bylo by důkazní břemeno, pokud jde o jednání v rozporu s články 101 SFEU a 102 SFEU, které nese Komise, neunesitelné a neslučitelné s úlohou dohledu na správné použití těchto ustanovení, která je Komisi svěřena Smlouvou.
- 124 Podle žalobkyň prohlášení podniku, kterému se vytýká účast na kartelové dohodě, nemůže být považováno za dostatečný důkaz existence protiprávního jednání, kterého se dopustily, aniž by bylo podloženo jinými důkazy.
- 125 Přitom z judikatury připomenuté v bodě 100 výše vyplývá, že správnost prohlášení podniku, který se účastnil kartelové dohody, musí zpochybnit více dalších obviněných podniků, aby to vedlo k pochybnosti o důkazní hodnotě dotčeného prohlášení. V projednávaném případě stačí konstatovat, že žalobkyně se omezily na zpochybnění použití prohlášení společnosti Klaas Puul, aniž by předložily argument zpochybňující správnost skutkových zjištění, která z něj vyplývají. Navíc žádný další podnik účastníci se kartelové dohody nezpochybňuje správnost uvedených prohlášení (viz body 300 až 311 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 126 Kromě toho se žalobkyně nesprávně domnívají, že pokud by nebyly zohledněny audio nahrávky a záznamy, které se k nim váží, budou za důkaz považována pouze prohlášení společnosti Klaas Puul za účelem získání shovívavosti. V tomto ohledu je třeba poznamenat, jak již bylo uvedeno v bodech 17 a 66 výše, že napadené rozhodnutí se zakládá rovněž na jiných důkazech, jejichž relevanci v kontextu tohoto sporu žalobkyně nezpochybňují, a sice zejména zbývajícím materiálem ze šetření, odpověď společnosti Stührk na oznámení námitek a písemné usvědčující důkazy předané společností Klaas Puul na podporu jejich prohlášení (viz body 55 až 224 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 127 Přitom jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 93 výše a jak správně poznamenává Komise, nepřímé důkazy, kterých se Komise v rozhodnutí dovolává za účelem prokázání porušení čl. 101 odst. 1 SFEU podnikem, je totiž třeba posuzovat nikoli izolovaně, ale jako celek.
- 128 Za těchto podmínek nemůže pátá výtká rovněž obstát.
- 129 S ohledem na vše výše uvedené je třeba dospět k závěru, že není prokázáno, že Komise porušila článek 101 SFEU nebo článek 2 nařízení č. 1/2003 tím, že v projednávaném případě použila zpochybněné nahrávky dotčených telefonních rozhovorů a záznamy vztahující se k nim.
- 130 První a druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnuty.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z toho, že Komise neprávem odmítla zohlednit neschopnost žalobkyň zaplatit pokutu ve smyslu bodu 35 pokynů

- 131 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila několika nesprávných skutkových zjištění a právních posouzení tím, že zamítla jejich žádost o snížení pokuty na základě jejich neschopnosti zaplatit pokutu. Dovolávají se zaprvé skutečnosti, že platba pokuty ohrožuje jejich životaschopnost, zadruhé, že platba pokuty by vedla k významné ztrátě hodnoty majetku podniku, a zatřetí, že v projednávaném případě je velmi specifický společensko-hospodářský kontext.

132 Bod 35 pokynů, který se zabývá vlivem, který může mít platební neschopnost podniku sankcionovaného za porušení článku 101 SFEU na stanovení výše pokuty, která mu může být uložena, zní takto:

„Za výjimečných okolností může Komise na žádost přihlédnout k platební neschopnosti [k neschopnosti zaplatit pokutu] podniku, který se nachází ve zvláštní hospodářskospolečenské situaci. Ke snížení pokuty z tohoto důvodu nebude Komisi stačit pouhé zjištění, že se daný podnik nachází v nepříznivé nebo ztrátové finanční situaci. Snížení bude povoleno pouze na základě objektivních důkazů prokazujících, že uložení pokuty podle podmínek stanovených v těchto pokynech by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku.“

133 Podle ustálené judikatury se Komise přijetím takových pravidel chování, jako jsou pokyny, a zveřejněním oznámení, že je napříště bude používat na případy jimi dotčené, omezuje při výkonu své posuzovací pravomoci a nemůže se od těchto pravidel odchýlit, aby případně nebyla sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (rozsudky ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 211, a ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, nezveřejněný, EU:T:2012:675, bod 40).

134 Úvodem je třeba uvést, že snížení pokuty může být na základě bodu 35 pokynů poskytnuto jen za výjimečných okolností a podle podmínek, které tento bod definuje. Musí tak být prokázáno, že uložení pokuty „by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku“. Rovněž musí být prokázána existence „zvláštní hospodářsko-společenské situace“. Je třeba mimoto připomenout, že tyto dva okruhy podmínek již byly předtím vymezeny unijními soudy.

135 Pokud jde o první okruh podmínek, bylo rozhodnuto, že Komise není v zásadě povinna při stanovení výše pokuty za porušení pravidel hospodářské soutěže zohlednit ztrátovou finanční situaci podniku, jelikož uznání takové povinnosti by vedlo k udělení neodůvodněné soutěžní výhody podnikům, které jsou nejméně přizpůsobeny podmínkám trhu (rozsudky ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 327, a ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, nezveřejněný, EU:T:2012:675, bod 94).

136 Z tohoto důvodu samotné zjištění, že se daný podnik nachází v nepříznivé nebo ztrátové finanční situaci, není dostatečné k odůvodnění jeho žádosti, aby Komise zohlednila neschopnost uvedeného podniku zaplatit pokutu za účelem přiznání jejího snížení.

137 Kromě toho podle ustálené judikatury skutečnost, že opatření přijaté unijním orgánem vyvolá úpadek nebo likvidaci podniku, není sama o sobě unijním právem zakázána. Taková operace sice může nepříznivě zasáhnout do finančních zájmů vlastníků či akcionářů, avšak neznamená to, že osobní, hmotné a nehmotné složky podniku rovněž ztratí svou hodnotu (rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, EU:T:2004:118, bod 372, a ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, nezveřejněný, EU:T:2012:675, bod 50).

138 Nelze tak připustit, že by si Komise přijetím bodu 35 pokynů jakkoliv uložila povinnost, která by byla v rozporu s touto judikaturou. O tom svědčí skutečnost, že uvedený bod neodkazuje na úpadek společnosti, ale na podnik ve „zvláštní hospodářsko společenské situaci“, v níž by uložení pokuty „nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotyčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku“ (rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Novácke chemické závody v. Komise, T-352/09, EU:T:2012:673, bod 188).

- 139 Z toho vyplývá, že k použití bodu 35 pokynů nestačí pouhá skutečnost, že uložení pokuty za porušení pravidel hospodářské soutěže může vést k úpadku dotyčného podniku. Likvidace společnosti totiž nutně neznamená zánik předmětného podniku. Uvedený podnik může jako takový nadále existovat, ať v rámci rekapitalizace společnosti, nebo v rámci celkového převzetí veškerých jejích aktiv jiným subjektem. Takové převzetí může být uskutečněno dobrovolným nebo nuceným prodejem aktiv společnosti s pokračujícím provozem (rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Novácke chemické závody v. Komise, T-352/09, EU:T:2012:673, bod 189).
- 140 Je tedy třeba chápat odkaz na ztrátu celé hodnoty majetku dotyčného podniku učiněný v bodě 35 pokynů tak, že upravuje situaci, kdy se převzetí podniku v podmínkách stanovených v bodě 139 výše jeví být nepravděpodobné, či dokonce nemožné. V takovém případě budou části majetku tohoto podniku nabídnuty k prodeji jednotlivě a je pravděpodobné, že mnoho z nich nenajde kupce nebo přinejlepším budou prodány za velmi nízkou cenu (rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, nezveřejněný, EU:T:2012:675, bod 98).
- 141 Pokud jde o druhý okruh podmínek týkající se existence zvláštní hospodářsko-společenské situace, dle judikatury se tento okruh podmínek vztahuje k důsledkům, které by zaplacení pokuty mohlo způsobit, zejména nárůst nezaměstnanosti nebo zhoršení situace v hospodářských odvětvích na trzích, které předcházejí nebo navazují na trh, na němž daný podnik působí (rozsudky ze dne 29. června 2006, SGL Carbon v. Komise, C-308/04 P, EU:C:2006:433, bod 106, a ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, nezveřejněný, EU:T:2012:675, bod 99).
- 142 Pokud jsou tedy splněny výše uvedené kumulativní podmínky, bylo by uložení pokuty, která může mít za následek zánik dotyčného podniku, v rozporu s cílem sledovaným bodem 35 pokynů. Použití uvedeného bodu na dotyčné podniky tak představuje konkrétní projev zásady proporcionality v oblasti sankcí za porušení práva hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, Ecka Granulate a non ferrum Metallpulver v. Komise, T-400/09, nezveřejněný, EU:T:2012:675, bod 100).
- 143 Konečně, jak správně několikrát připomenula Komise v řízeních před Tribunálem, jelikož představuje aplikace bodu 35 pokynů poslední skutečnost zohledňovanou při určení výše pokut ukládaných za porušení pravidel hospodářské soutěže použitelných na podniky, spadá posouzení schopností sankcionovaných podniků zaplatit pokutu pod pravomoc k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci stanovenou článkem 261 SFEU a článkem 31 nařízení č. 1/2003.
- 144 Pokud jde o rozsah této pravomoci, je třeba připomenout, že tato pravomoc je jedním ze způsobů provedení zásady účinné soudní ochrany, která je obecnou zásadou unijního práva, nyní zakotvenou v článku 47 Listiny základních práv, jež v unijním právu odpovídá článku 6 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 51; ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 47, a ze dne 18. července 2013, Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 36).
- 145 Podle judikatury totiž dodržování článku 6 EÚLP nevylučuje, aby byl ve správním řízení „trest“ uložen nejprve správním orgánem. Předpokládá však, že rozhodnutí správního orgánu, které samo o sobě nesplňuje podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 EÚLP, bude podléhat následnému přezkumu, který vykonává soudní orgán v plné jurisdikci. Mezi základní rysy soudního orgánu s pravomocí přezkumu v plné jurisdikci patří pravomoc změnit jakoukoliv část vydaného rozhodnutí jak po skutkové, tak po právní stránce. Takový orgán musí mít zejména pravomoc rozhodovat o všech skutkových a právních otázkách relevantních pro spor, který mu byl předložen (rozsudek ze dne 18. července 2013, Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 35).

- 146 Neprovedení přezkumu celého sporného rozhodnutí bez návrhu mimoto neporušuje zásadu účinné soudní ochrany. Aby Tribunál tuto zásadu dodržel, nemusí, ač je povinen odpovědět na vznesené žalobní důvody a přezkoumat právní i skutkový stav, nutně provádět bez návrhu nové úplné šetření skutečností ze spisu (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 66).
- 147 S výhradou důvodů veřejného pořádku, které je povinen unijní soud zkoumat a případně vznést bez návrhu, tak unijní soud musí ve svém přezkumu vycházet ze skutečností uplatněných žalobcem na podporu dovolávaných žalobních důvodů a nemůže se opírat o prostor Komise pro uvážení při posuzování těchto skutečností, aby upustil od důkladného přezkumu jak právního, tak skutkového stavu (v tomto smyslu viz rozsudek Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 62).
- 148 Konečně soud s pravomocí k přezkumu v plné jurisdikci v zásadě musí, aniž by tím byl dotčen přezkum skutečností, které mu předložily účastnice řízení, zohlednit právní a skutkový stav, v němž se věc nacházela v době jeho rozhodování, jestliže považuje za důvodné vykonat svou pravomoc změnit akt (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. března 1974, Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise, 6/73 a 7/73, EU:C:1974:18, body 51 a 52; ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 61, a ze dne 5. října 2011, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06, EU:T:2011:560, body 282 až 285).
- 149 Úvahy uvedené v napadeném rozhodnutí je tedy třeba posuzovat s ohledem na tuto judikaturu a s přihlédnutím k argumentům, které účastníci řízení uvedli u Tribunálu, a informacím poskytnutým žalobkyněmi po jednání.
- 150 V projednávaném případě Komise v bodech 562 až 566 odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítla žádost žalobkyň o snížení výše pokuty vycházející z jejich neschopnosti zaplatit pokutu, přičemž v zásadě uvedla, že zaprvé snížení pokuty nesnižuje riziko úpadku a zadruhé, že žalobkyně neprokázaly, že po případném úpadku by jejich aktiva již nebyla užívána v průmyslovém odvětví, a v důsledku toho by ztráta hodnoty jejich majetku byla významná. Podle Komise bylo pravděpodobné, že Heiploeg, nebo přinejmenším určitý počet společností ze skupiny Heiploeg, bude převzata a bude pokračovat v činnosti „as a going concern“. Měla za to, že v každém případě, i v případě individuálního prodeje aktiv společnosti Heiploeg, budou tato aktiva prodána konkurenčnímu podniku nebo novému příchozímu do odvětví a budou nadále užívána v průmyslovém odvětví.
- 151 Žalobkyně zaprvé zpochybňují argumentaci Komise, podle které byla jejich finanční situace již tak špatná, že by byl úpadek možný i bez pokuty. Žalobkyně se dovolávají aktualizované verze posudku ze dne 24. října 2012, který vyhotovila auditorská firma (dále jen „posudek P“), který poskytly Komisi během správního řízení.
- 152 V tomto ohledu je třeba uvést, že z posudku P vyplývá, že žalobkyně se nacházely již před uložením pokuty Komisí v obzvláště složité finanční situaci, která je přivedla na pokraj úpadku.
- 153 Posudek P uvádí, že finanční restrukturalizace, ke které došlo v červnu 2012, jen stěží přinesla žalobkyním dostatečné financování, s výhradou určitých podmínek, pro řízení probíhajících činností.
- 154 Tentýž dokument dále uvádí, že poměr mezi dluhem a ziskem společnosti před úroky, zdaněním, odpisy a amortizací, který měří schopnost podniku vrátit dluh, byl obzvláště vysoký (16,2 v roce 2011) a že tento zisk před úroky, zdaněním, odpisy a amortizací byl pro prvních šest měsíců finančního roku 2012-2013 pod plánovanými hodnotami (0,7 milionů eur namísto 3,9 milionů eur).
- 155 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že posudek P v rozporu s tvrzením žalobkyň neprokazuje, že pokud by jim nebyla uložena pokuta, vyhnuly by se úpadku.

- 156 Je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že uložení pokuty zvyšuje rizika úpadku. Nicméně, podobně jak bylo připomenuto v bodě 137 výše, je v první řadě třeba uvést, že skutečnost, že opatření přijaté orgánem Unie způsobí úpadek nebo likvidaci podniku, není jako taková zakázána unijním právem.
- 157 Ve druhé řadě pro účely použití bodu 35 pokynů nestačí prokázat, že dotýčný podnik by v případě uložení pokuty vyhlásil úpadek. Podle samotného znění tohoto bodu musí existovat „objektivní důkazy prokazující, že uložení pokuty [...] by nezvratně ohrozilo ekonomickou životaschopnost dotýčného podniku a vedlo by ke ztrátě veškeré hodnoty jeho majetku“, což by automaticky nenastalo v případě úpadku společností provozujících tento podnik (viz bod 138 výše).
- 158 Z toho vyplývá, že Komise se správně domnívala, že snížení výše pokuty nesníží riziko úpadku.
- 159 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého by platba pokuty vedla ke ztrátě podstatné části hodnoty majetku podniku, ani tento neodůvodňuje zohlednění schopnosti žalobkyň zaplatit pokutu za účelem snížení pokuty, která jim byla uložena.
- 160 V tomto ohledu je třeba uvést, že účetní hodnota společnosti Heiploeg, která podle posudku P činila 178 milionů eur, byla vypočtena dne 31. března 2012, to znamená téměř dva roky před úpadkem podniku, ke kterému došlo na konci ledna 2014. V důsledku toho nelze s ohledem na finanční potíže společnosti Heiploeg vyloučit, že její účetní hodnota byla nižší na začátku roku 2014, v okamžiku jejího úpadku.
- 161 Je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že v posudku P byl přijat závěr, že hodnota majetku žalobkyň se snížila o 50 % v případě úpadku a že informace, které poskytly po jednání, uvádí, že celkový výnos z prodeje různých aktiv společnosti Heiploeg po jejím úpadku činil méně než 70 milionů eur.
- 162 Nicméně je třeba uvést, že jak zpráva správců konkurzní podstaty, tak informace poskytnuté žalobkyněmi po jednání uvádí, že podstatná část dotčeného majetku, jako je zejména místo zpracování v Zoutkamp (Nizozemsko), byla převzata kupujícími, kteří pokračují v provozu podniku v odvětví zpracování a obchodu s krevetami ze Severního moře.
- 163 V důsledku toho likvidace společnosti Heiploeg neznamenala její zánik. Naopak, společnost jako taková nadále existovala, v jejím provozu pokračovaly jiné subjekty.
- 164 Za těchto podmínek nebyl v rozporu s tvrzením žalobkyň majetek dotýčného podniku zbaven veškeré hodnoty tím, že jim byla uložena pokuta ve smyslu bodu 35 pokynů.
- 165 Zatřetí, pokud jde o argumenty žalobkyň, podle kterých byl společenský a hospodářský kontext, ve kterém působí, zvláštní, je třeba uvést, že napadené rozhodnutí neobsahuje analýzu v tomto ohledu.
- 166 Nicméně Komise měla správně za to, jak bylo uvedeno v bodech 150 až 164 výše, že nebyl splněn první okruh kumulativních podmínek pro snížení pokuty z důvodu neschopnosti zaplatit pokutu, a nedopustila se tak pochybení tím, že měla za to, že analýza druhého okruhu podmínek nebyla nezbytná.
- 167 V každém případě, i když je pravda, že posudek P stanovil, že úpadek společnosti Heiploeg povede ke ztrátám zaměstnání, a tedy ke zvýšení nezaměstnanosti v celé provincii Groningen (Nizozemsko), nic to nemění na tom, že ve skutečnosti zpráva správců konkurzní podstaty uvedla, že převzetí činností společnosti Heiploeg jiným subjektem, které s sebou nese zachování sídla podniku a místa zpracování v Zoutkamp, umožnilo uchovat značnou část pracovních míst v regionu a zachovat velkou část obchodních příležitostí pro přibližně 200 lovců krevet.

- 168 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že žalobkyně neprokázaly, že byly splněny podmínky k tomu, aby se jim poskytlo snížení pokuty na základě jejich údajné neschopnosti zaplatit pokutu ve smyslu bodu 35 pokynů. Třetí žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.
- 169 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že jelikož zejména žádný ze žalobních důvodů vznesených žalobkyněmi na podporu jejich návrhových žádání, znějících jak na zrušení, tak změnu, není opodstatněný, je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 170 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) Společnosti Goldfish BV, Heiploeg BV, Heiploeg Beheer BV a Heiploeg Holding BV ponesou náklady řízení.**

Berardis

Czúcz

Popescu

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. září 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Napadené rozhodnutí	3
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	5
Právní otázky	6
K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu, které vychází z porušení článku 101 SFEU a článku 2 nařízení č. 1/2003, ke kterému došlo tím, že Komise použila tajně provedené audio nahrávky, respektive záznamy týkající se těchto nahrávek.....	6
K legalitě použití tajných nahrávek telefonních rozhovorů a záznamů, které se k nim vztahují, aby se prokázalo, že došlo k porušení článku 101 SFEU	7
K věrohodnosti záznamů týkajících se telefonických rozhovorů a k dodržení důkazního břemene Komisí v tomto ohledu	12
K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z toho, že Komise neprávem odmítla zohlednit neschopnost žalobkyň zaplatit pokutu ve smyslu bodu 35 pokynů.....	16
K nákladům řízení	21